

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Terra

Chardonnay 2010

Raimat, líder europeu en investigació vitivinícola, acaba de treure al mercat el seu primer vi d'agricultura ecològica. Es tracta d'un monovarietal de raïm Chardonnay amb unes característiques organolèptiques realment espectaculars. És d'un bonic color groc intens, amb reflexos verdosos per la seva joventut. Aromes primaris propis de la varietat, amb

unes connotacions cítriques i un caràcter mineral i elegant. En boca és molt ampli, potent i amb un bon equilibri d'acidesa, que el fa fi i sedós. Un extraordinari vi per degustar sol, fresc, llegint un bon llibre o gaudint d'un programa televisiu sense presses. També el recomanariem amb un llenguado a la taronja a l'estil anglès.

El celler elaborador: Raimat, amb un

prestigi indiscutible dins de la DO Costers del Segre per la qualitat dels seus vins i escumosos, conrea la terra i elabora els productes amb la naturalesa, no contra ella. Així, practica una viticultura sostenible, sense tècniques agressives per al sòl. El control de plagues es fa monitoritzat i amb el mètode de confusió sexual per evitar-les. Practiquen que és millor prevenir que curar. El seu vi és fruit del cultiu ecològic amb certificació de CCPAE de producció integrada i ecològica. Més informació: www.raimat.com i www.girovi.cat.

Col.leccionisme

La tragèdia del «Titanic»

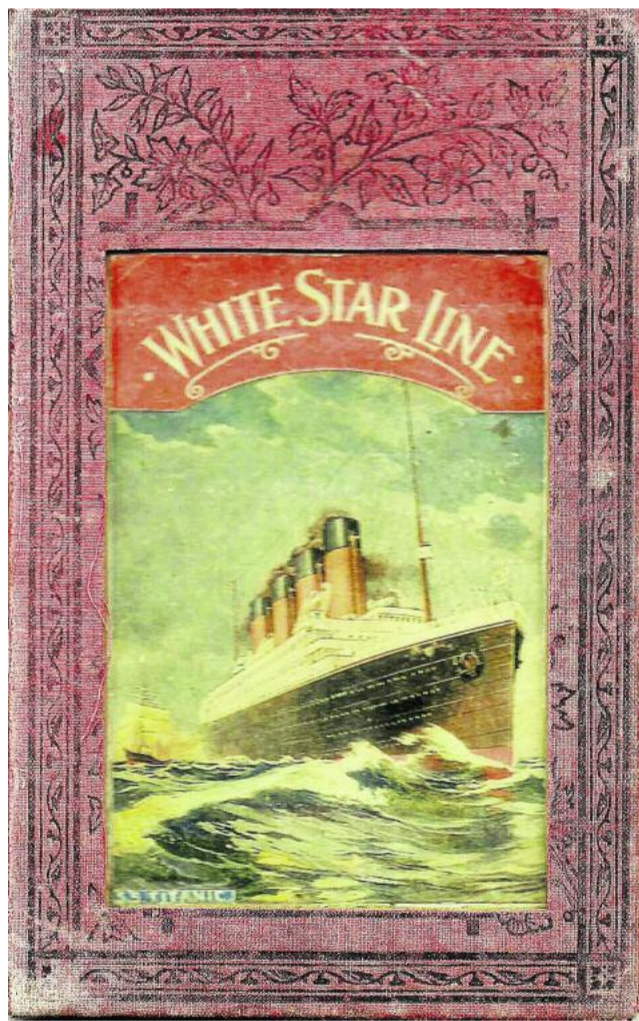
El col·leccionisme recorda el naufragi del famós transatlàntic

Xavier Romero

El col·leccionisme s'ocupa de tota mena d'esdeveniments de la història, alguns dels quals resulten ben tràgics, com és el cas dels naufragis de grans vaixells, entre d'altres. Un d'aquells viatges malaurats en què van morir centenars de persones va ser l'enfonsament del gran transatlàntic *Titanic*, justament durant el seu viatge inaugural i essent aleshores el navili civil més gran del món, juntament amb el seu germà bessó, l'Olímpic, tots dos pertanyents a la companyia anglesa White Star Line. D'aquí a pocs mesos es commemorarà el centenari de la fatídica data del 14 d'abril del 1912 d'aquell famós desastre que ha generat llegendes, pel·lícules i mil i una històries. Unes 1.500 persones desaparegudes, entre elles el mateix capità, Edward J. Smith, i el vaixell enfonsat a 3.800 metres de profunditat. L'any 1985 es van descobrir les restes del gegantí transatlàntic, i allò va donar peu a James Cameton a filmar *Titanic*, considerada la pel·lícula més cara de la història i que va guanyar d'un bon nombre d'Oscars.

Els col·leccionistes, fidels com acostumen a ser a la rigorositat de les dades i dels fets històrics, es converteixen importants auxiliars en aportar, a qualsevol nivell i qualitat, objectes, aquelles proves i ressons que fan que de la manera més fidedigna possible els estudiosos puguin anar arrodonint els seus treballs. En aquest cas concret, podríem delimitar tres blocs ben determinats pel que fa a la recerca de material. El primer i òbviament el més complicat i gairebé inaccessible per a la majoria de la gent, correspondria als objectes que viatjaren al vaixell des de la seva sortida de Southampton el 10 d'abril de 1912, i tot seguit des del port francès de Cherbourg i de l'irlandès de Queenstown; és a dir, els objectes que molt rarament van ser salvats i que periòdicament solen aparèixer en subhastes. Un segon bloc podria ser el del material, bàsicament postals, fotografies i fulletons propagandístics originals d'aquella inauguració i que no trepitjarien el vaixell; objectes dels que en tenim personalment diversos. Finalment, i en tercer lloc, situaríem la recerca en les esmentades peces però reproduïdes amb posterioritat, en unes quantitats de vegades ben generoses i lògicament a l'abast de tothom –targetes des dels 40

cèntims d'euro, per posar un exemple–.

EXPOSICIÓ NAVAL A CASSÀ

Avui diumenge es tanca a Cassà de la Selva una exposició de maquetes de vaixell confeccionades per Josep Tarrés, una dotzena de construccions d'excel·lent factura i representants de diverses èpoques i classes de vaixells, complementada per una representació de targetes postals, moltes d'elles centenàries i pintades a mà, que ha aportat aquest cronista i col·leccionista.

Tal com es va manifestar en la inauguració, el passat dia 3 a la sala d'exposicions la Coma, l'obra de Tarrés, com la de tants artesans, reflecteix amor per un tema concret, paciència, ordre, pulcritud, estudi i respecte per la història. Aquesta tasca s'agermana amb la dels col·leccionistes i investigadors en l'objectiu de recuperar i conservar vestigis del passat, classificar-los, estudiar-los i donar-los a conèixer al públic.

Gironins del segle XIX

Salvador Rigau

Quan es va ficar al llit, el cap li bullia de pensaments. Tot i el desengany general, ell continuava vivint les nits electorals amb la mateixa intensitat que els partits de futbol, i li agradava estar pendent de l'escrutini de tot arreu. Amb el pas dels anys ja s'havia adonat que, tard o d'hora, sempre hi havia una alternança. Però aquesta vegada era incapaç d'entendre com una gent que havien fet una campanya electoral plena de mentides i atacant als nouvinguts, havien aconseguit tants bons resultats. Al llarg de la història, Catalunya s'havia fet gran gràcies a la gent de fora, i a més els catalans també havien hagut de marxar a l'estranger per guanyar-se la vida. Però, és clar, això no interessava recordar-ho a aquella colla de racistes repugnants.

Salvador Rigau va néixer el 1851 a l'Estartit, on va créixer i va formar família. A mitjans del segle XIX, les perspectives de futur per als habitants del litoral empordanès no eren massa optimistes i moltes persones provaven de buscar una vida millor lluny de la terra que els havia vist néixer.

La majoria posaven rumb a Amèrica. I així ho va fer Salvador Grau, amb la particularitat que en el seu cas va emigrar acompanyat de la seva família, malgrat que molts altres preferien marxar sols i, si després era necessari, cridar al seu costat la dona i els fills. La família Grau va creuar l'Atlàntic el 1878, quan Salvador tenia 27 anys. El destí escollit va ser Buenos Aires, en un moment en què la capital argentina era una de les ciutats amb més possibilitats del Nou Món.

Grau va començar a treballar de sabater. Primer va obrir un petit taller que de mica en mica va anar ampliant, fins al punt que quan ja s'entrava al segle XX tenia una fàbrica que donava feina a dues-centes persones; i, a més, era propietari d'alguns establiments escampats per la geografia argentina amb la finalitat d'assegurar-se la venda dels seus productes.

Segons algunes investigacions realitzades en aquell país americà sobre l'evolució de les empreses relacionades amb la indústria del calçat al llarg del primer terç del segle XX, se sap que Rigau no era dels que produïa més: el 1909 tan sols fabricava un centenar de parells de sabates mentre que altres en feien tres-cents o més. La diferència és que les peces que sortien de casa d'aquest fill de l'Estartit eren de molt bona qualitat ja que eren cosides a mà.

Salvador Rigau va morir a Buenos Aires el 1927. Aleshores tenia 76 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista